

A black silhouette of a person's head and right arm, holding a knife with the blade pointing upwards and to the left. The background is white.

JILČÍ KOCIAN

VRAŽDY

VARNA

Jiljí Kocian

VRAŽDY NARUBY

Poznámka autora:

Soubor těchto osmi kratičkových detektivních povídek pod názvem „Vraždy naruby“ není záznamem událostí, které se skutečně staly, ale které by se mohly stát. Hranice, oddělující zákon a právo od nepravostí a zločinu, bývá bohužel často tu krkolomně křivolaká, onde značně nevýrazná až mizející a o peníze jde téměř vždy až na prvním místě.

ŠPATNÝ PŘÍBĚH

/Příběh, který špatně začal, špatně se vyvíjel a nebyl důvod, aby dopadl jinak než špatně./

Rodinná vila ze třicátých let, zasazená do rozlehlého parku mezi lesní velikány, byla zanedbaná přiměřeně stáří. Inženýr Josef Milo stál v bílém triku a fialových kraťasech na prostorné terase a pozoroval červené auto, blížící se po příjezdové cestě, vysypané světlým šterkem. Vítr honil kolem domu hromádky seschlého listí, koruny vzrostlých jehličnanů a mohutných buků se chvěly, rozhýbány větrnými poryvy.

Z auta vystoupili čtyři muži a zmizeli v přízemí vily. Inženýr Milo prošel z terasy do pracovny a otevřel vstupní dveře. Do rozlehlé místnosti, sloužící jako obývací pokoj a pracovna, vešel nejdříve Milův známý, Josef Brožek, za ním postupně tři muži v tmavých oblecích, bílých košilích a slušivých vázankách.

Brožek – urostlý tmavovlasý chlapík s nápadnou bradkou, ve dvouřadovém tvídovém saku neurčité šedohnědé barvy s náznakem načervenalého kára a tmavých kalhotách, o hezkých pár centimetrů delších, než bylo únosné – potřeboval službičku.

Inženýr Milo byl v obraze. Už skoro týden. Ostatní přítomní, bratři Jelínkové, vlastnili známý autosalon RENAULT CENTRUM.

Stěhují se z pronajatého sídla do vlastního objektu. Investovali do jeho nákupu a teď potřebují provozní úvěr tři a půl milionu korun na dodávku aut. Nemají zatím čím ručit. Jako zástava úvěru by posloužila vila pana inženýra. Částka bude vrácena do čtyř měsíců, za to by pan Milo dostával dvacet tisíc měsíčně, jako kompenzaci za podstoupené riziko.

Ing. Milo seděl za psacím stolem a pohledem přejížděl z jednoho muže v černém na dalšího. Před dvěma dny se byl podívat na provoz autosalonu. Uspokojil ho pohled na desítky nablýskaných drahých vozů a na početný štáb mechaniků v barevných kombinézách. Dovolili mu nahlédnout i do účetních dokladů. Firma byla nepochybně vysoce zisková. Prodávali šest set vozů ročně a mohli se chlubit titulem importér číslo jedna.

Brožek mluvil a mluvil. Vyprávěl něco o závodní stáji pro rallye, kterou postaví za příspěví bratrů Jelínkových. Tu a tam mu některý z nich přitakal, případně něco doplnil.

Ing. Milo ho poslouchal tak napůl. Spíše se dalo říci, že jedním uchem. Druhým řeč vypouštěl. V duchu ještě probíral ochranné mechanismy, které si v časovém předstihu přichystal. Byl opatrný člověk a nechtěl nic ponechat nešetřené. Vytáhnul zásuvku a na desku psacího stolu položil pár popsaných archů papíru.

„Víte, chci mít jistotu,“ řekl a ukázal na listiny před sebou.

„Tadyhle je ve trojím vyhotovení směnka, kterou mi ručíte za půjčenou částku vlastním majetkem, ještě bych po vás potřeboval fiktivní doklady o zaplacení záloh na auta ve výši půjčky. Nechejte si to projít hlavou, jestli to tak pro vás bude přijatelné. Víte, dnes je

nejistá doba,“ dodal ještě pan Milo a rázně zasunul zásuvku.

Bratři Jelínkové vzali dokumenty, poděkovali a s Brožkem v patách opustili pracovnu.

Paprsky podzimního zubatého slunce vystřelovaly tu a tam mezi štěrbinami v pootevřených žaluziích oken kanceláře JUDr. Kořínka, bývalého majora Sboru národní bezpečnosti, posléze vedoucího odboru na Ministerstvu vnitra a dnes podnikatele s nemovitostmi.

Pan Kořínek není žádný lichvář. Je ochoten půjčit tři a půl milionu korun v hotovosti na tříprocentní měsíční úrok, což tedy činí třicetšest procent ročně. Takovou seriózní nabídku pánové hned tak někde nedostanou.

„Jak by to bylo se zajištěním nemovitosti?“ vypálil nedočkavě Milo.

JUDr. Kořínek se opřel pohodlněji v koženém křesle, spojil ruce v týl a začal odříkávat. „Naše instituce jsou liknavé, všechno je nepružné, zdlouhavé a složité. Praxe je taková. Podepíše se kupní smlouva s návrhem na vklad nemovitosti do katastru. Já dám papíry do šuplíku a vy, když včas vrátíte peníze s úroky, tak smlouvu zničím.“

„A když půjčku vrátím do čtyř měsíců?“ zeptal se opatrně ing. Milo.

„Dáme do smlouvy odkládací podmínku, že když vrátíte půjčku, neboli v tomhle případě kupní cenu nemovitosti, plus úrok, tedy celkem, moment prosím – pan doktor vzal propisku, kalkulačku a

chvíli počítal – tedy celkem tři miliony sedmsetpadesát tisíc korun, bude smlouva anulována a dům se Vám vrátí.

Ing. Milo podepsal podmínky smlouvy. JUDr. Kořínek vytáhl z trezoru tři a půl milionu korun a svazky bankovek narovnal před přítomné pány. Bratři Jelínkové naplnili penězi igelitovou tašku s logem jejich autosalonu a všichni se rozešli.

Končila zima a s divokými husami, letícími ve formaci nad vilkou v parku, se začalo pomalu hlásit jaro.

Blížil se termín vrácení půjčky, ale nic se nedělo. Ing. Milo znejistěl a začal v té věci něco dělat. Poměrně brzy zjistil, že bratři Jelínkové, vlastníci autosalonu, mají hodně potíží, ale málo peněz. Velkoryse investovali, v Německu koupili za drahé peníze závodní auto pro vlastní rallye stáj, na moře peněz je přišli jezdcí, mechanici, pneumatiky a poplatky za účast na soutěžích.

Ing. Milo, rudý vztekem, na ně vyrukoval se směnkou, kterou ručili vlastním majetkem za půjčenou částku tří a půl milionu a s doklady o zaplacení záloh na auta ve výši půjčky. Bylo mu ale víceméně jasné, že z nich peníze nevyrazí. Jistou, i když pramalou útěchou, mu byla úvěrová smlouva s Union bankou, kterou mu Jelínkové ukázali a prostřednictvím které chtěli splatit dluh vůči panu Milovi. S následným krachem Union banky padla i poslední neděje na vyrovnání. Firma Jelínek se ocitla v konkurzu a pan Milo někde na konci řady věřitelů.

Začal se smířovat s myšlenkou, že prodá dům, vyplatí dluh a přestěhuje se do něčeho menšího. Na katastru nemovitostí zjistil, že

na baráku je plomba, neboli že si nový vlastník požádal o vklad. Domluvil si tedy schůzku s JUDr. Kořínkem.

Pan Kořínek jej přijal ve stejné kanceláři a za stejným stolem jako před zhruba osmi měsíci. Sdělil Milovi, že nechce tři a půl. Že chce sedm milionů. Dva miliony mu bratři Jelínkovi dlužili už předtím, milion a půl jsou úroky. Dohromady tedy sedm.

„Co já mám společného s předchozími dluhy Jelínkových?“ zachropěl ing. Milo a přidržel se hrany stolu.

Od nich je už nedostanu. Zato mám váš barák. A byl jste to vy, kdo s nimi přišel žádat o půjčku,“ prohlásil Kořínek a omluvně zvedl ruce.

Ing. Milo vypadl z kanceláře a následně podal na JUDr. Kořínka trestní oznámení za lichvu. Z čistého zoufalství se pokusil prodat vilu přes realitní kancelář, ale nový majitel ho zažaloval za podvod – že se snaží prodat cizí věc – a několik dalších žalob na vyklizení objektu posléze následovalo. Soud vydal předběžná opatření. Něco v tom smyslu, že žalovaný je povinen strpět užívání budovy žalobcem, předat klíč od vstupních dveří, vjezdové brány apod.

Začal pravý Absurdistan. Po domě se pohybují cizí lidé, dům chátrá. Ing. Milo se za každou cenu snaží ve vile do rozhodnutí soudu přežít. Svou naději vidí v tom, že soud prohlásí kupní smlouvu za neplatnou, neboť jejím pravým smyslem bylo zajištění půjčky. Prodávat za tři a půl milionu něco, co má hodnotu trojnásobnou, to nemá logiku. Jenže jedna věc je logika, druhá text smlouvy. Hlavní svědek, Josef Brožek, který celou transakci domlouval, nemůže být vyslechnut, neboť je za závažné hospodářské delikty stíhán jako

uprchlý. A české soudy se k rozhodnutí nemají.

Josef Milo otevřel malým klíčkem dopisní schránku a vybral obsah. Nabídka hypermarketu skončila v nedaleké popelnici. Plně jej zaujal dopis s logem duhové energie, obsahující vyúčtování spotřeby elektřiny. Očima sjel po řádcích. Z konečné sumy mu poklesla kolena. Byla téměř třikrát vyšší než obvykle.

Zlostně nacpal dopis zpět do obálky a vykročil k vile. Nešel ale ke svému vchodu. Zamířil přes trávník do pravého křídla budovy, kde se občas vyskytoval JUDr. Kořínek. Jeho stříbrný Mercedes parkoval ve stínu pod vysokým bukem. Musel tam tedy být. Ing. Milo rázně otevřel dveře, prošel chladivou chodbou a strčil do pootevřených dveří místnosti, která dříve bývala pokojem pro hosty.

Zdeněk Kořínek přestal psát a udiveně zvednul hlavu. „Co chcete?“ vyštěkl zlostně a instinktivně se napřímil.

„Kdo to zaplatí?“ zasyčel zlostně ing. Milo a strčil před něj na keramickou desku stolu fakturu za elektřinu.

„To si domluvte s mým zástupcem. Za tu dobu, co se spolu handrkujeme, už dobře víte, kdo to je. Já s váma nemám co jednat,“

„Co? Vy se roztahujete v mém baráku a nemáte se mnou co jednat?“ chroptěl Milo, oči podlité krví, žíly na krku naběhnuté k prasknutí.

„Já ten barák od vás koupil. Ostatně už se tady zdržovat nehodlám, protože ho prodávám. Má o něj zájem okresní státní zástupce,“ kontroval JUDr. Kořínek a větu ukončil významným úšklebkem a pohledem, zvednutým ke stropu.

„Ty hajzle!“ sípnul Milo a chmátnul po masivním bronzovém

těžítku se vzpínajícím se koněm, co stálo na kraji stolu. Skrz rudou clonu viděl obrysy sedící postavy. Udeřil vši silou.

Kořínek zařval. Byl to dlouhý výkřik bolesti a strachu. Úder se svezl po hlavě a zasáhl klíční kost.

Ing. Milo se rozpřáhnul k dalšímu úderu. Ozval se výstřel a hned na to druhý. Milo si levou rukou sevřel břicho. Bílá košile se začala barvit krví. Koncentrovaná nenávist doplnila unikající síly a ruka s těžítkem dopadla plnou váhou na Kořínkovu hlavu. Poté se Milo skácel na podlahu a začal sebou škubat.

Dveře místnosti se otevřely a dovnitř opatrně vstoupila tmavovlasá žena, něco k padesátce, v červené hedvábné halence s bíločernými šmouhami. Přešla přes místnost a sklonila se nad ležícím JUDr. Kořínkem.

Jeho obličej byla krvavá fašírka. Pohyboval ale slabě ústy. Žena zůstala chvíli stát bez hnutí. Poté vsunula ruku do kapsy černých kalhot a vytáhla bílý kapesník. Poklekla nad ležícím tělem. Rukou v kapesníku sebrala z parket těžítko. Pevně jej uchopila, zvrátila hlavu a dvakrát udeřila. JUDr. Kořínek, podnikatel s nemovitostmi, dodýchal.

Žena se přemístila k ležícímu Milovi. Vmáčkla mu do pravé ruky bronzovou sošku a prsty několikrát stiskla. Potom těžítko položila na původní místo. Přešla ke stolu a zvedla z něj mobilní telefon.

Na základě hlášení operačního důstojníka linky 158, vstoupili službu konající policisté do vily na okraji města. Zde objevili dva muže, z nichž jeden nejevilo známky života, druhý byl v bezvědomí a